

Introductie

In de uitgaansgelegenheden van Brabant duikt een serie nieuwe xtc-pillen op. De politie start een onderzoek dat zich concentreert op de achilleshiel van de xtc-productie: het vervoer van grondstoffen en apparatuur.

Tijdens een van zijn bezoeken aan de exclusieve nachtclub 'La Dolce Vita' krijgt mr. Onno van Ryckevorsel, officier van justitie te 's Hertogenbosch, een onverwacht telefoontje van zijn vrouw. Na zijn overhaaste vertrek vindt zijn vaste hostess, Monica Heessels, een diskette die uit het attachékoffertje van haar klant moet zijn gevallen. Onno zegt van niets te weten, maar speelt ondertussen wel zijn eigen spelletje. Het gevolg is een meedogenloze jacht van de politie op de organisatie van de crimineel Van Gils.

Tequila Sunrise is een bloedstollende thriller met keiharde acties, dubbele agenda's en een hoofdrol voor Monica.

Herman Vemde won met Basuko in 2002 de Schaduwprijs, de prijs voor het spannendste debuut. Met Tequila Sunrise bewijst hij wederom dat hij terecht behoort tot een van de weinige Nederlandse schrijvers die perfect actiescènes kan beschrijven.

1

Langzaam liet ze haar vingertoppen van de strak gespannen spieren in zijn nek naar zijn schouderbladen glijden. Synchroon met het ritme van de aanzwellende violen begon ze het zachte bleke vlees te kneden tot het volume van de muziek weer afnam, toen schoof ze haar duimen kroelend in zijn nekhaar en de palmen van haar handen tegen zijn vochtige, kloppende hals. Ze draaide haar hoofd opzij, wierp een snelle blik op de klokradio en zag dat het eerste deel van de *Kleine Nachtmusik* bijna voorbij was. Zes minuten duurde het en van de man onder haar had ze geleerd dat het *Allegro* heette.

In de korte stilte voor het tweede, langzamere stuk, dat hij *Romanze* genoemd had, bewoog ze haar handen strelend over zijn bovenarmen naar de plek waar bij een wat atletischer gebouwde man de spierballen gezeten zouden hebben.

Over bijna zeven minuten zou de *Romanze* afgelopen zijn, dan zou de apotheose komen. Net als bij hem, als hij zich zolang kon inhouden tenminste.

Ze schoof haar billen naar achteren, klemde de zijne tussen haar dijen, boog zich verder voorover tot haar tepels zijn rug raakten en begon haar C-cups zachtjes heen en weer te bewegen op de maat van de vioolklanken. Onder haar begon het gestrekte lichaam licht te schokken; achter haar

trappelden zijn voeten op de matras. Ze schoof verder naar voren, duwde haar borsten tegen zijn schouders, streek haar tong over zijn oor.

Ze had moeite haar aandacht erbij te houden. Het was nog te vers, de klap te groot. Nog steeds dreunden Peters woorden na in haar hoofd. "Het gaat niet door. De zaak van Vogels wordt verkocht aan een keten."

Hij had er wel een paar troostende woorden aan toegevoegd, maar ze had ze nauwelijks gehoord. Te beduusd om hem te bedanken had ze de "UIT"-toets ingedrukt. Haar droom zou altijd een droom blijven. Geen modezaak. Wel tranen, veel tranen.

Het gekreun onder haar overstemde de violen uit de cd-speler. Ze moest haar aandacht bij haar werk houden, hoe moeilijk dat ook was. Op een dag als vandaag had ze meer behoefte aan een troostende arm om haar heen. Aan een schouder om op uit te huilen. Aan echte liefde, niet aan *fake*.

Zo meteen zou Onno zich met een ruk op zijn rug willen draaien om een paar minuten met haar playmates te spelen. Na de eerste paar keer was zijn wekelijks nummertje net zo voorspelbaar geworden als het begeleidende muziekje.

Ze spande de spieren in haar bovenbenen, klaar om haar billen iets omhoog te duwen zodat hij de ruimte kreeg als hij zover was.

Boven zijn hoofd klauwden zijn vingers zich vast in het zilverkleurige laken. Lange, slanke katoorvingers.

Het licht uit het lampje boven zijn handen weerkaatste roze in de trouwring aan zijn rechteringvinger en in het horlogebandje links. Ze boog zich nog wat verder voorover tot haar mond de zijkant van zijn nek, net onder zijn rechteroorlelletje, raakte en haar borsten stevig in het kwabbige vlees onder zijn schouderbladen drukten. Ze kende Onno's gevoelige plekjes.

Ze bewoog haar tong over zijn klamme huid en hoorde de aanzwellende melodie uit zijn mobieltje pas toen het de vioolklanken van Mozarts meesterwerkje ruw verstoorde.

Terwijl ze zich oprichtte, voelde ze het lichaam onder zich verstijven. 'Je telefoon, schat,' fluisterde ze in zijn oor.

Hij antwoordde met iets wat op het gekreun van daarnet leek, maar een stuk minder opgewonden klonk.

'Wil je hem opnemen?' Terwijl ze met haar tong zijn oorlelletje bewoog, tilde ze haar billen op zodat hij zich kon bewegen.

Hij zuchtte diep. 'Verdomme, net nu,' mompelde hij in het kussen. Hij schoof onder haar vandaan, zwaaide zijn benen over de rand van het bed en stapte onbeholpen naar zijn donkerblauwe colbertje, dat hij aan het knaapje in de open garderobekast had gehangen toen hij binnen was gekomen.

Hij pakte het vast aan de kraag, hield het met zijn linkerhand omhoog, graaide in de linkerbinnenzak, toen in de rechter. 'Shit.' Op zijn rood aangelopen gezicht verschenen zweedruppeltjes die blonken in het licht van de schemerlampjes naast de spiegel. Zijn telefoon begon steeds luider

te jengelen, als een klein kind dat om aandacht schreeuwde. Onno's nerveuze 'Ja, ja' kalmeerde het ding niet.

Terwijl hij zich bukte liet hij het colbertje vallen en klikte de sluitingen van zijn Samsonitekoffertje open dat hij op het schap in de garderobekast had gezet. Gehaast duwde hij het deksel omhoog. Het klapte tegen de zijkant van de kast.

'Godverdomme!' Met een wilde beweging probeerde hij het wegglijdende koffertje nog tegen te houden, maar het stuiterde op de voorkant van de halfopenstaande la onder het schap. Omgeven door een waaier van zwevende papieren klapte de Samsonite op de zachte vloerbedekking.

Onno hurkte tussen de papieren, graaide het jengelende mobieltje uit het vak tegen het deksel, wierp een vluchtige blik op het schermpje en drukte de beltoets in.

'Ine,' zei hij zo luchtig mogelijk, terwijl hij zich oprichtte. Zijn piemel, die net nog fier vooruitgestoken stond, was in elkaar geschrompeld tot een zielige komma.

'Ik zit in een vergadering.'

Met een geroutineerde beweging veegde Monica haar halflange haar uit haar gezicht en hield het met één hand bijeen in haar nek, terwijl ze met de andere het geluid van de cd-speler wegdraaide. Tijdens vergaderingen in het gerechtsgebouw speelden ze vast geen muziek. Ze trok haar knieën onder zich en keek naar de naakte man die zijn mobieltje nerveus naar zijn andere oor verplaatste. Bleke huid, beginnend buikje. Zwart haar met middenscheiding. Van dichtbij kon je zien dat het hier en daar geverfd was.

"In vergadering". De smoes was bijna net zo oud als haar beroep. Ze zaten altijd in vergadering. In de ruim zes jaar dat ze in "La Dolce Vita" werkte, gebeurde het elke week wel een keer dat een klant onverwacht gebeld werd en de reactie was steeds hetzelfde. Als het hun vrouw was, tenminste. Mannen hadden blijkbaar maar weinig fantasie. Hun vrouwen nog minder.

Onno stapte over de papieren, pakte zijn bril van het tafeltje tussen de kast en het bed en zette hem met een driftige beweging op zijn neus alsof hij zo beter zou kunnen horen wat zijn vrouw te vertellen had. Hij wierp een begerige blik op Monica's naakte lichaam. Zijn piemel reageerde opgetogen. Met aarzelende passen liep hij naar de glazen wand die de afscheiding met het bubbelbad en de douche vormde.

Er was niet veel over van de zelfverzekerdheid waarmee hij ruim een halfuur geleden met haar naar boven gegaan was. Ze vroeg zich af of het door zijn naaktheid kwam of door de vrouwenstem in zijn oor. Waarschijnlijk door allebei.

'Linda,' riep hij paniekerig, terwijl hij verdween in de badruimte, 'wat is er met Linda?'

Ze gleed van het bed. Ze herinnerde zich Linda van de foto's die Onno een tijdje geleden uit zijn portefeuille had gehaald en voor haar had uitgestald op de bar beneden. Vriendelijk gezichtje. Paardenstaart zoals

alle meisjes van haar leeftijd. Zou volgend jaar naar de brugklas van het vwo gaan. Hopelijk was er niks ernstigs met haar aan de hand.

Vanavond zou ze het voorval noteren in het korte verslag dat ze van elk bezoek maakte en dat ze bewaarde in een klantenbestand in haar pc. Telkens als de klant een nieuwe afspraak maakte, nam ze zijn dossier even door zodat ze weer op de hoogte was van zijn voorkeuren en problemen en hij de indruk kreeg dat ze zich intens inleefde in zijn unieke situatie.

Het herinnerde haar aan haar eigen situatie. Aan de woorden die haar droom hadden verwoest. "Het gaat niet door, de zaak van Vogels wordt verkocht aan een keten."

Nu de harde realiteit tot haar begon door te dringen, kwamen ook de vragen. Wat nu? Hoe lang wilde ze dit werk nog doen? Kon ze het nog doen? Aantrekkelijke alternatieven waren er niet.

Vanochtend had het allemaal nog zo mooi geleken. Peter, vaste klant en eigenaar van veel panden in de binnenstad zou een laatste, afrondend gesprek met Vogels hebben, daarna zou hij het pand overnemen. "Die ouwe wil er eigenlijk meteen mee ophouden, hij heeft het helemaal gehad nu hij een appartement in de Algarve hebben heeft gekocht," had Peter gezegd, "maar ik wil proberen om hem nog een paar maanden in de zaak te houden. In die tijd kun jij die modecursus afronden en vast wat meelopen."

Een paar weken geleden had ze gehoord dat Vogels van plan was zijn boetiek te verkopen en bij zijn eerstvolgende bezoek had ze Peter terloops gevraagd of hij niet geïnteresseerd was in het pand aan de Markt. Hij wist van haar droom ooit nog eens een modezaak te beginnen en had één en één bij elkaar opgeteld.

De enige voorwaarde die Peter had gesteld was dat ze er zelf ook wat spaarcentjes in zou steken. Geen probleem, daar had ze dit werk voor gedaan. Zes jaar club had aardig wat opgeleverd, meer in elk geval dan ze met een kantoorbaantje verdiend zou hebben.

Maar wat schoot ze er nu nog mee op?

Ze liep naar de garderobekast en hurkte voor de Samsonite. Mr. O.H.G.M. van Ryckevorsel stond er op de rand van het deksel. Meester in de rechten. Mannen die een titel op hun attachékoffer vermeldden, waren vaak niet de meest sympathieke klanten. Niet dat ze ongezellig waren of alleen voor de seks kwamen, maar ze bewaarden wel altijd een zekere afstand en konden opeens laten merken dat ze je beschouwden als een soort machine die hun gezelschap en genot moest bieden omdat ze er geld in stopten.

Er waren trouwens maar weinig klanten die een koffertje of een aktetas mee naar boven namen en degenen die dat wel deden, hadden er geen papieren inzitten zoals Onno, maar zweepjes en leren riemen en ander spul waarmee ze een opwindende behandeling wilden krijgen of geven. Maar daarvoor konden ze bij haar niet terecht, dat was niks voor haar, daar had de club andere meisjes voor.

Ze duwde de la dicht, veegde de papieren bij elkaar en legde ze terug in de Samsonite.

Ze keek op. Het sfeerlicht in de badruimte projecteerde Onno's schaduw tussen het abstracte lijnenspel op de zachtroze, oplichtende glazen wand.

Ze richtte zich op en zette het koffertje terug op de plek waar het had gestaan. Ze bukte zich, pakte het colbertje van de grond en liep terug naar het bed.

Net toen ze zich begon af te vragen hoe ze het beste de draad weer op konden pakken, kwam Onno uit de badruimte.

'Is er iets met Linda?'

Hij knikte. Zijn gezicht stond strak. 'Ik moet naar het ziekenhuis, Carolus. Ze heeft een hockeybal tegen haar hoofd gekregen.'

'Jezus. Is ze gewond?' Het klonk gemeend. In dit vak was goed toneelspelen een eerste vereiste, maar dit was echt.

't Is op de training gebeurd,' zei hij alsof dat iets uitmaakte. 'Ze is even buiten bewustzijn geweest. Ze hebben haar opgenomen voor onderzoek.' Hij liep met grote passen naar het bed, legde de telefoon erop, raapte zijn boxershort van de grond en stapte er half struikelend in. 'Dus ik moet meteen weg.'

'Shit,' acteerde Monica. 'Ik had me juist zo op dit uurtje verheugd.' Ze rechtte haar rug, zette haar borsten vooruit en haar meest verleidelijke glimlach op. 'Wanneer kom je terug?'

Hij bukte zich en kneep zachtjes in haar tepels. 'Zo gauw mogelijk,' hijgde hij, 'ik kan bijna niet wachten.' Zijn hand gleed over haar buik tussen haar benen. 'Ik bel je wel.' Hij trok zijn hand terug en liep naar zijn kleren op de stoel bij het tafeltje.

Ze volgde hem. Ze legde het colbertje op het tafeltje en gaf hem zijn broek en overhemd aan, terwijl hij nerveus met zijn sokken bezig was.

'Ik moet voortmaken, van hier is het verder naar het Carolus dan vanaf mijn kantoor.'

'Ligt natuurlijk aan het verkeer,' zei Monica, 'als je vrouw vindt dat je er te lang over gedaan hebt.' Ze trok aan de onderkant van zijn overhemd. 'Je knoopt het verkeerd dicht.'

Ze pakte het colbertje en hield het omhoog. Zwart met een grijs streepje. "Van Gils" stond er in de kraag. 'En waar is je stropdas?'

'In de auto,' antwoordde hij, op zijn horloge kijkend. Hij liep naar de Samsonite en klikte hem dicht. 'Heb je alles teruggestopt?'

Toen ze knikte, gaf hij haar een natte zoen en verdween.

Ze liep naar het bed. Trok het laken recht en inspecteerde het. Schoon, hoefde niet in de was. Ze pakte het ongebruikte condoom van het tafeltje naast het bed en legde het op de dubbele laag in de donkerrode doos met goudkleurige randjes. Bijna kwart over zes, constateerde ze toen ze haar horloge pakte en het omdeed. Een halfuur vroeger dan gepland. Ze klipte haar oorbellen in en draaide het volume van de cd omhoog.

De *Nachtmusik* was aan zijn laatste akkoorden begonnen. Als Onno er nog

geweest was, zou hij nu bijna klaarkomen, dat was de afspraak, zo wilde Onno het. Als hij op het bed ging liggen, moest de cd beginnen te spelen. Bijna negentien minuten duurde deze versie, dat lag vast. Maar Onno's fysieke gesteldheid was niet altijd hetzelfde en dus moest ze vaak wat professionele trucjes toepassen om zijn wensen met de juiste timing af te werken. Lukte niet altijd, maar meestal wel.

Ze stopte de *Nachtmusik*, verwisselde de cd voor *Clean Up* van Ilse Delange en draaide het volume flink omhoog. Ze zakte op de rand van het bed, zong het refrein mee.

*'Clean up, got to clean up my head
Throw out all the dark, let the light shine in instead
Free of all the lies that I've been fed
Clean up, got to clean up my head.'*

Nadat ze het nummer twee keer had gedraaid, pakte ze een Kleenex en veegde haar tranen af.

Ze stopte de cd, raapte haar string op en liep ermee naar de garderobekast. Trok de bovenste la open en haalde de plastic zak eruit waar ze haar schone spulletjes in meegebracht had.

Erg *clean* was het nog niet in haar hoofd, maar ze moest toch verder. Gelukkig had ze nog aan niemand verteld waar ze mee bezig was, behalve aan Petra dan. Ze zou zo even bij haar langs gaan, konden ze samen een potje janken.

Ze zuchtte diep. Bedacht dat het maar goed was dat ze geen hekel had aan dit werk want van eruit stappen zou voorlopig niks komen. Met dank aan die verdomde keten. Welke het was had Peter niet gezegd, ze kon het zich tenminste niet herinneren, maar het interesseerde haar eigenlijk ook niet.

Hoofdschuddend viel haar oog op iets blinkends tussen de potjes, de tubes en de doosjes. Ze pakte het op. Een metalen doosje met een kapje. Ze draaide het om. SanDisk, 256 MB, USB 2.0 stond erop. "Een USB-stick, dat is een geheugen voor een computer," had een van de managers eens een keer uitgelegd toen ze gevraagd had wat voor raar ding er uit de pc stak die beneden bij de receptie stond. Ze trok het kapje eraf en vroeg zich af of het stekkertje misschien in haar pc zou passen.

Ze haalde haar schouders op. Wat deed het er ook toe, het ding was van Onno, het moest uit zijn koffertje zijn gevallen, dat kon niet anders.

Ze keek op haar horloge. Half zeven. Zou Onno nog onderweg zijn? 't Zou erom hangen. Als ze belde en hij al bij zijn dochter in het ziekenhuis was, zou hij weer een smoes moeten bedenken als zijn vrouw zou vragen met wie hij gesproken had. Ze besloot het risico niet te nemen; Onno zou gauw genoeg merken dat hij de stick kwijt was en dan kon hij zelf bepalen of hij haar wel of niet kon bellen. Konden ze meteen een nieuwe afspraak maken. Ze schoof het kapje weer op het doosje, legde het op het kastje, pakte de plastic zak en liep naar de badruimte.

Toen ze zich had aangekleed en haar make-up flink had bijgewerkt, schakelde ze de cd-speler uit, stopte de stick in haar handtasje en ging naar beneden.

Het was rustig in de bar. Twee mannen van middelbare leeftijd, drie meisjes. Om en om aan een tafeltje met een champagnekoeler in het midden. Dixielandmuziekje op de achtergrond.

‘Er is toch niks gebeurd?’ Sacha, de manager van dienst. ‘Meneer Van Ryckevorsel kwam de trap afgestormd en rende naar buiten. “Reken de volle mep maar,” riep hij nog. Dat had ik natuurlijk sowieso gedaan, zo zijn de regels nou eenmaal.’

Plichtmatig glimlachend legde Monica een hand op Sacha’s schouder. ‘Vrouwtje belde.’ Ze tikte een Marlboro Light uit het pakje op de bar en stak hem aan.

Terwijl ze vertelde wat er gebeurd was, vroeg ze zich af of ze iets zou zeggen over de stick. Sacha was het soort manager dat de belangen van de klant altijd boven die van de meisjes stelde. Het zakelijke type. Zou meteen willen weten hoe ze dacht het ding weer zo snel mogelijk bij Onno te krijgen. Nog liever zou Sacha het zelf willen regelen.

‘Het zou wel prettig zijn als je vanavond hier zou kunnen zijn,’ zei Sacha. ‘Er komt een gezelschap van Winters, je weet wel, de jachtenbouwer. Ze schijnen weer de een of andere sjeik te hebben die zijn jacht bij hen laat bouwen.’

‘Vanavond?’, vroeg Monica. Het klonk alsof ze niet veel zin had, maar terwijl ze het vroeg, begon ze al te twifelen. Winters kwam hier elk jaar wel een keer met zo’n Arabische oliebol en dat was altijd een hele belevenis.

‘Ik heb alle blondjes nodig,’ zei Sacha, ‘andere kleuren hoeven ze niet, daar hebben ze er genoeg van in hun harem, denk ik.’

Monica nam een lange trek van haar sigaret, zoog de rook naar binnen en dacht aan de vorige keer, nu ongeveer een jaar geleden.

De sjeik, of wat het ook was, had haar en Jacky uitgekozen voor een triootje. Al Faqwa heette hij, maar Jacky noemde hem altijd Al Fuck-me als ze het over hem had.

In ieder geval was het een goede minnaar gebleken. Veeleisend, maar goed. Zo goed dat ze er zelf ook veel plezier aan beleefd hadden. En, eerlijk gezegd, vooral ook goed vanwege de fooi.

Ze kon natuurlijk thuis gaan zitten kniezen, overwoog ze, maar daar schoot ze ook niks mee op. Een beetje afleiding kon misschien geen kwaad.

‘Is het die van vorig jaar?’, vroeg ze, ofschoon ze niet verwachtte dat Fuck-me nu alweer een nieuwe boot had besteld.

Sacha haalde haar schouders op.

‘Ze hebben om elf uur besproken,’ zei ze terwijl ze zich naar het scherm van haar computer boog. ‘Ze komen met z’n vijven. Twee Arabieren en drie Hollanders. Maar of die blijven of dat ze alleen hun gasten hier afleveren, weet ik niet.’

‘Elf uur,’ herhaalde Monica om tijd te winnen.

Na het diner, als de gasten hun keuze maakten en naar boven gingen, ging Winters zelf altijd naar huis, en als je pech had en niet uitgekozen werd, bleef je zitten met van die jonge carrièremakers die wel een aardige afsluiting van de avond wilden op kosten van de zaak. De jongens van de BMW’s en de SUV’s, die asociale terreinwagens. Snelle jongens, vlotte seks. Niet haar favoriete klanten.

Terwijl ze de halfopgerookte sigaret uitdrukte in het zilverkleurige asbakje, zag ze Sacha’s vragende blik. ‘Goed, ik zal er zijn.’

‘Fijn,’ zei Sacha, ‘in ‘t lang graag.’

Monica knikte, draaide zich om en liep naar de garderobe. Het was maar de vraag of het net zo leuk zou worden als de vorige keer. Als de Arabieren haar niet zouden uitkiezen, bleef je met de Hollanders zitten.

Afwachten, maar.

Ze pakte haar paarse Espritblazer van de kapstok. ‘Ik ben om half elf terug,’ riep ze naar Sacha terwijl ze de deur liep.

Onno parkeerde de Mercedes op de oprit naast hun verbouwde boerderij. Vijf over zeven gaf het dashboard aan. Terwijl hij het handvat pakte van zijn koffertje op de stoel naast hem, zag hij Ine met Linda tussen de stammen door van de oude appelbomen die al tientallen jaren naast de zijkant van de boerderij stonden.

Linda aarde een van de paarden van boer Karstens over de neus; Ine keek toe. Het voorjaar was begonnen en aan Ines wijde coltrui en vormloze broek te zien was ze weer aan de slag gegaan in haar biologische groentetuin. Onder haar over elkaar geslagen armen bolde het buikje dat ze al bij Linda’s geboorte gekregen had en dat nooit meer was weggegaan. Altijd weer viel zijn oog erop. Misschien kwam het ook omdat ze zo mager was. Slank noemde Ine het zelf, maar hij vond het mager, te mager. Natuurlijk was het niet fair om Ines lichaam te vergelijken met dat van Monica, maar hij kon er niets aan doen, het gebeurde vanzelf.

Meteen voelde hij de spanning in zijn kruis nu hij aan Monica dacht. De spanning die zich niet had kunnen ontladen, die hij zou moeten opkroppen tot hun volgende ontmoeting die niet al te lang zou mogen uitblijven. Vervelend dat de timing van het telefoontje niet helemaal geklopt had, dat het te vroeg gekomen was, halverwege de *Romanze van de Nachtmusik* al. Net iets te lang met Monica aan de bar gezeten.

Hij tilde de Samsonite van de stoel en tikte even op het deksel alsof hij hem een complimentje gaf. Het eerste deel van zijn plan was in elk geval geslaagd, al die stomme oefeningen met het koffertje en de bureaula waren niet voor niks geweest.

Op wat er nu verder zou gebeuren, had hij jammer genoeg geen invloed meer.

Hopen maar dat dat net zo goed ging, dan was het wel zeker dat zijn promotiekansen niet in gevaar zouden komen. Was-ie tenminste eindelijk van Ines gezeur af.

Hij stapte uit. Toen hij het portier dichtgooide, keken zijn vrouw en dochter om.

Ine zwaaide.

Terwijl hij terugzwaaide, kwam Linda naar hem toe gehold.

Gek dat hij zich toch opgelucht leek te voelen toen ze dichterbij kwam en hij zag dat haar gezichtje gaaf was, dat er geen wond of blauwe plek van een hockeybal te zien was, alsof hij niet wist dat haar training altijd op woensdag was en nooit op dinsdag.

Hij hurkte, zette het koffertje naast zich neer en spreidde zijn armen.

'Pap! Mag ik ook een paard?'